

store Trang, der skulde være til at faa dette Styset indført, maa jeg sige, at jeg ikke har kunnet faa Dje paa. Jeg tænker, at denne stærke Trang hænger nøje sammen med, hvad et æret Medlem i det andet Ting, den ærede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (B. Gunn) udtalte, at Grunden til, at Forslaget var fremkommet, nærmest var den, at de svenske og norske Nationaløkonomer meget stærkt havde opfordret vore Nationaløkonomer her hjemme til at virke for, at vi snarest muligt fik Styset indført som obligatorisk. Der er altsaa i saa Henseende øvet et Pres paa os, og jeg stal ogsaa indrømme, at det for Nationaløkonomernes Beregninger vil være en meget stor Lettelse; men jeg indrømmer ikke, at det af Hensyn til den Fordel, det vil være for dem, vil være Ret at lægge en Byrde paa hele Befolkningen, og ikke alene en Byrde, men ogsaa mange store Bekostninger. Jeg kan ikke for mit Vedkommende rætte min Haand dertil.

Derimod kan jeg, som jeg erklærede, da vi sidste Gang havde dette Forslag til Behandling for to Aar siden, gaa med til at indføre Styset fakultativt. Det har jeg ikke noget imod, ja, det kan maasse endogsaa være ønskeligt. Man siger imidlertid, at det ikke kan nytte at indføre det fakultativt, thi hvis man gør det, vil alt blive ved det gamle, og det nye vil ikke blive brugt. Dertil vil jeg imidlertid svare, at det netop er et Bevis for, at der ikke er nogen Fordel ved Styset, thi hvis det virkelig var til saa stor Fordel, Lettelse og Bekvemmelighed, hvorfor skulde Folk saa ikke bruge det, man er dog ikke saaledes uden videre bange for alt, hvad der er fremmed. Jeg synes derfor, at man skulde indføre det fakultativt, thi det vil have den store Fordel, at det saa vil blive grebet med Glæde, og saa vil den Tid ogsaa nok komme, hvor man kan tage det obligatorisk, men nu at indføre det obligatorisk, forstaar jeg ikke, man vil. Saa er der eet til. Det har undret mig noget, at den højtærede Indenrigsminister er fremkommet med Forslaget allerede nu. Under de Forhandlinger, der bleve førte for to Aar siden her i Salen, fremhævede man Ønskeligheden af, at der maatte blive givet en vis Tid, en Fredningstid, om jeg saa maa kalde det, i hvilken der kunde blive gjort noget alvorligt for, at Undervisningen i Meterstyset kunde blive indført i Skolerne, saa at man efterhaanden kunde vænne Ungdommen til at bruge det. Den ærede Minister sagde, at han havde i den Anledning henvendt sig til sin Kollega, Kirke- ministeren, der ogsaa var enig med ham, og Indenrigsministeren svarede til: „Jeg tror,

det maa ske“. Nu har jeg imidlertid ikke kunnet mærke, at der er fket noget i saa Henseende, og jeg ser ogsaa, at fornylig i Landstinget har den ærede Indenrigsminister trostet sig med, at der var god Tid, thi dersom Loven blev vedtagen, var der 6 Aar, til den endelig skulde træde i Kraft. (Indenrigsministeren: Ja, 6 Aar er nok). Jeg tror nu, at der ikke er saa lidt Modstand mod denne Lov at overvinde, og den ærede Minister vil faa at mærke, at Modstanden er større, end han beregner, og at det havde været vel betænkt, for at faa denne Modstand brudt, at have gjort noget mere for Undervisningen i Styset haade i de offentlige og private Skoler. I denne Henseende er der intet gjort. Den ærede Indenrigsminister har dog gjort noget, idet han har ladet de Bletter, der skulle sendes med Jærnbanen, blive mærkede med Kilogram i Stedet for med Pund, men om det har haft særlig Betydning for at faa Folk til at interessere sig for dette Styset, stal jeg ikke kunne afgøre. Ganske sikkert er det, at det vil være nødvendigt at gøre noget alvorligt for at forberede Sagen, og der maa Regeringen træde til, ikke blot ved at sørge for, at Befolkningen for Alvor bliver vænnet til det nye Maal, men ogsaa ved Tilskud af Penge. Det er store Udgifter, man paalægger Kommunerne. Nu har den ærede Kultusminister, ved den nye Rettskrivning bevirket, at alle Læsebøger i Kommuneskolerne maa anstafes fra ny af, og det er ikke saa Penge, det her drejer sig om, og hvis man nu vil indføre Meterstyset, er det ikke blot Regnebøgerne, men ogsaa, forekommer det mig, Geografier og Læsebøger, hvor de gamle Maalbetegnelser bruges, der bliver uanvendelige. Det er altsaa store Udgifter, der her ville blive paalagte Kommunerne, og efter min Overbevisning bør Staten her træde hjælpende til. Det vilde være urimeligt at paalægge Kommunerne disse store Udgifter ved Siden af, at man paalægger hver enkelt Mand Bekostningen med Anskaffelsen af de nye Maal- og Vægtredskaber. Derfor siger jeg, at det undrer mig, at den ærede Minister er kommen igen med denne Lov efter to Aars Forløb. Jeg forstod det saaledes sidst, at det egentlig var en stikende Forstaelse, at man skulde gøre noget til Forberedelse af Sagen ved Undervisning i Skolerne, men det har man undladt at gøre.

Saa er der endelig et Punkt til, som jeg dog ikke stal omtale nærmere, idet jeg antager, at det ærede Medlem, som sidst var Ordfører for denne Sag, da vi havde den her til Behandling, vil omtale det, nemlig